

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 23/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Hriadel-Heger & Partners, s.r.o., Odborárska 21, Bratislava-Nové Mesto, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos/104/2024 zo 7. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, ako aj čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 5 ods. 3 a 4, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a prikázal mu prepustiť ho z väzby na slobodu. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/3/2023 z 1. augusta 2024 bol sťažovateľ uznaný vinným z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 a 4 písm. c) a ods. 6 písm. b) [s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona] a písm. c) Trestného zákona [s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona] a zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto rozsudku. Za to mu bol uložený nepodmienečný

trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Okresný súd súčasne sťažovateľovi uložil trest prepadnutia veci špecifikovanej v odsudzujúcom rozsudku, ako aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom nebolo do času podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

3. Sťažovateľ je v danom konaní od 10. júla 2022 stíhaný vo väzbe z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dosiaľ ostatnú žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu okresný súd uznesením sp. zn. 6T/3/2023 z 1. augusta 2024 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, pričom väzbu sťažovateľa s poukazom na § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ uvádza, že napadnuté uznesenie je odôvodnené deficitne, pretože v podstate len odkazuje na nedostatočné dôvody uznesenia okresného súdu, a to tak v súvislosti s dôvodnosťou väzby, ako aj pri možnosti jej nahradenia miernejšími prostriedkami. V tomto dôsledku sa nevyrovnáva s rozhodujúcimi skutočnosťami uvedenými v žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá tvorí jeho podklad. Krajský súd neuviedol obsiahlejšie dôvody, pre ktoré nebolo možné sťažovateľa prepustiť z väzby na slobodu, resp. väzbu nahradiť miernejšími opatreniami. Argumenty krajského súdu sú neprimerane všeobecné, nedostatočné a nezohľadňujú, že v danom štádiu konania neexistujú okolnosti, ktoré by odôvodňovali stíhanie sťažovateľa vo väzbe.

5. Sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu okresnému súdu 24. júla 2024. O žiadosti bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu (1. augusta 2024) a v ten istý deň obhajca sťažovateľa uplatnil proti tomuto uzneseniu neodôvodnenú sťažnosť. Výzvou z 23. augusta 2024 okresný súd vyzval obhajcu na doplnenie dôvodov sťažnosti. Obhajca sťažnosť neodôvodnil, v nadväznosti na čo okresný súd uznesením z 9. septembra 2024 uložil obhajcovi poriadkovú pokutu a súčasne znovu vyzval obhajcu na odôvodnenie sťažnosti. Keďže k odôvodneniu sťažnosti nedošlo, okresný súd 23. septembra 2024 predložil vec na rozhodnutie krajskému súdu. Krajský súd vo veci rozhodol 7. októbra 2024, teda na 77. deň po podaní žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Takáto dĺžka rozhodovania o väzbe je neprimeraná a s poukazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zakladá potrebu prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu. Právna úprava nepredpisuje obligatórne odôvodnenie sťažnosti, preto na vyvolanie prieskumu nadriadeného súdu postačuje aj podanie tzv. *bianco* sťažnosti.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39

zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K namietanému porušeniu čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru:

7. Sťažovateľom označený čl. 23 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie namieta, garantuje slobodu pobytu a pohybu každej fyzickej osoby na území Slovenskej republiky, ale aj mimo jej územia. Podľa čl. 23 ods. 2 ústavy každý, kto sa oprávnenne zdržiava na území Slovenskej republiky, má právo toto územie slobodne opustiť. Námietky porušenia týchto ustanovení ústavy nemajú žiadnu vecnú súvislosť s dôvodom väzby sťažovateľa, pričom porušenia týchto ustanovení sa v okolnostiach väzobného stíhania podľa judikatúry ústavného súdu (m. m. I. ÚS 202/2012) ani nemožno domáhať.

8. Pokiaľ ide o tvrdenie o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia, a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby vo všeobecnosti poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (m. m. napr. II. ÚS 499/2024).

9. Ani čl. 46 ods. 2 ústavy nie je v právnej veci sťažovateľa aplikovateľný. Garantuje totiž základné právo na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v správnom súdnictve. O to v sťažovateľovej veci nejde. Napadnuté uznesenie, ktoré je výsledkom rozhodovacej praxe v trestnom konaní, nemá žiaden súvis s avizovaným základným právom, ktorého uplatnenie predpokladá postup správneho súdu (m. m. napr. II. ÚS 104/2024).

10. Pokiaľ ide o namietané prietahy v konaní, ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľa, že akékoľvek prietahy týkajúce sa väzobného rozhodovania sú v rámci ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu subsumované pod tzv. procesné atribúty osobnej slobody garantované prostredníctvom čl. 17 ústavy. Preto ich nie je možné subsumovať pod základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý v sebe, na rozdiel od čl. 17 ústavy, zahŕňa právo obvineného na meritórne vybavenie trestnej veci v primeranej lehote (m. m. napr. II. ÚS 383/2024).

11. Napokon k námietke porušenia čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (m. m. napr. III. ÚS 8/2024) uvádza, že v čase podania ústavnej sťažnosti

bol sťažovateľ neprávoplatne odsúdený. Z tohto dôvodu sa mohol domáhať ochrany svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, nie podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

12. Ústavný súd uzatvára, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k uvádzaným referenčným kritériám odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením na jednej strane a obsahovým zameraním čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru na druhej strane.

IV.2. K namietanému porušeniu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy:

13. Podstata ústavnej sťažnosti tkvie v dvoch samostatných argumentačných líniách. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť (i) s jednotlivými aspektmi odôvodnenia napadnutého uznesenia a (ii) s časovými súvislosťami rozhodovania všeobecného súdnictva o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

14. K namietanej nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd východiskovo podotýka, že uplatnenie právomoci ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiu všeobecného súdu o väzbe predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavno-právne akceptovateľné. K vyhoveniu ústavnej sťažnosti by mohlo viesť len rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024).

15. Nadväzujúc na bod 11 dôvodov tohto uznesenia, ústavný súd poznamenáva, že vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku sa v zmysle judikatúry prejavuje v zmene náhľadu, pretože pozbavenie slobody po prvostupňovom odsudzujúcom rozsudku je zásadne odlišné od väzby pred neprávoplatným odsúdením (m. m. napr. IV. ÚS 479/2022, IV. ÚS 556/2023). Dohovor fakticky nekladie na túto väzbu žiadne zvláštne podmienky, ktoré existujú pri aplikácii čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Uvedené zníženie požiadaviek na obmedzenie osobnej slobody na základe odsúdenia príslušným súdom je kompenzované tým, že dohľad požadovaný v čl. 5 ods. 4 dohovoru sa zahrnie do rozhodnutia súdu na konci súdneho konania (De Wilde, Ooms a Versyp c. Belgicko z 18. 6. 1971, ods. 76; m. m. napr. aj III. ÚS 8/2024, IV. ÚS 556/2023). Rozhodnutie všeobecného súdu o vine a treste je vyústením celého trestného stíhania, v rámci ktorého sa v jednotlivých štádiách (tzv. predprípravné, prípravné, súdne konanie) postupne zisťuje skutočný priebeh konaní jednotlivcov (za súčasného posúdenia ich právnej relevancie), a to pri zvyšovaní dôkazného štandardu s každou fázou konania. Odsúdenie sťažovateľa (hoci v čase rozhodovania krajského súdu o väzbe ešte neprávoplatné) za trestnú činnosť, v súvislosti s ktorou bol stíhaný vo väzbe, preto podľa názoru ústavného súdu nepredstavuje okolnosť, ktorá by svedčila v prospech oslabovania potreby väzobného stíhania (m. m. napr. III. ÚS 435/2023, III. ÚS 8/2024).

16. Následne ústavný súd akcentuje, že sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorú, zastúpený obhajcom, neodôvodnil. Ako programovo vyplýva zo s. 1 a s. 2 napadnutého uznesenia, krajský súd na podklade takto uplatnenej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Trestného

poriadku preskúmal správnosť výrokov uznesenia okresného súdu, ako aj im predchádzajúce konanie. Krajský súd teda korektne aplikoval obmedzený revízny princíp normatívne objektivizovaný v § 192 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého nadriadený orgán preskúma na základe sťažnosti jednak výroky napadnutého uznesenia, a to zo všetkých hľadísk bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú, alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia (opäť bez ohľadu na to, či sú v sťažnosti konkretizované, alebo nie; m. m. napr. I. ÚS 74/2020, I. ÚS 405/2020, I. ÚS 583/2020).

17. Na základe takto učinенého prieskumu krajský súd na s. 6 a nasl. napadnutého uznesenia poukázal na konkrétne dôkazy potvrdzujúce dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa, a to na výpovede tam uvedených svedkov, zápisnicu o domovej prehliadke, obsah komunikácie dokumentovanej v spise, závery znaleckého dokazovania a správu z detského oddelenia nemocnice. Opodstatnenosť väzby a nemožnosť jej substitúcie prostriedkami nahradenia väzby krajský súd odôvodnil čiastočným odkazom na uznesenie okresného súdu, ktorého odôvodnenie tvorí nielen podľa záverov krajského súdu, ale aj podľa ustálenej praxe ústavného súdu (m. m. napr. III. ÚS 435/2023, III. ÚS 357/2024) z hľadiska predmetu jeden celok s odôvodnením napadnutého uznesenia. Z oboch rozhodnutí hodnotených v spojitosti tak vyplýva, že dôvod tzv. preventívnej väzby sa opiera o konkrétne dôvody v osobe sťažovateľa, najmä o jeho zahladenú kriminálnu minulosť, ktorá sa aj podľa judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 1/2015, III. ÚS 435/2023) môže zohľadňovať pri posudzovaní dôvodnosti väzby, aktívne užívanie drog a nebezpečenstvo pobytu sťažovateľa na slobode zo sexuologického hľadiska. Ak ide o nenahradenie väzby, krajský súd najmä s odkazom na konkrétne skutočnosti viaznuce v povahe trestnej činnosti a osobe sťažovateľa deklaroval, že neuveril tvrdeniam sťažovateľa uvedeným v písomnom sľube. Krajský súd s poukazom na tieto skutočnosti a na závery znalcov podotkol, že niet nádeje, že by sťažovateľ dodržal obmedzenia a povinnosti, a to ani pri kontrole technickými prostriedkami. Napokon sa krajský súd vyrovnal aj s tvrdeniami sťažovateľa o snahe zamestnať sa a ohľadom možnosti bývať mimo bydliska v Tvrdošíne v podstate tak, že dôvody nenahradenia väzby spočívajúce v osobe sťažovateľa a povahe trestnej činnosti prevažujú nad touto argumentáciou.

18. V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd nestotožňuje s námietkou smerujúcou k deficitu odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorej podstata tkvela v tvrdení o neprimeranej všeobecnosti a nedostatočnosti dôvodov napadnutého uznesenia, ako aj v nespokojnosti sťažovateľa s odkazom krajského súdu na závery uznesenia okresného súdu. Odkaz na odôvodnenie podriadeného súdu je z hľadiska reflektovania ústavnoprávnych požiadaviek korektný, pretože aj podľa judikatúry ESĽP platí, že ak sa súd rozhodne odkázať na odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie, môže byť takýto postup v každom prípade prípustný za podmienky, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno považovať za dostatočne odôvodnené (Boldea c. Rumunsko z 15. 2. 2007, č. 19997/02, § 33; Albert c. Rumunsko zo 16. 2. 2010, č. 31911/03, § 40; Hirvisaari c. Fínsko z 27. 9. 2001, č. 49684/99, § 31 – § 33; m. m. napr. I. ÚS 540/2022). Závery krajského súdu posudzované v jednote s uznesením okresného súdu tak prinášajú dostatočne odôvodnený a konkrétny podklad pre stíhanie nateraz neprávoplatne odsúdeného sťažovateľa vo väzbe, ako aj smerom k nemožnosti nahradenia väzby menej invazívnym opatrením. Ústavný súd preto uvádzanú časť sťažnostnej argumentácie odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ podrobuje kritike nielen spôsob (metodiku) odôvodnenia napadnutého uznesenia a vlastné závery krajského súdu produkované na podklade neodôvodnenej sťažnosti, ale v ústavnej sťažnosti predostiera aj argumenty smerujúce v podstate k tomu, že krajský súd uplatnil prieskumnú právomoc nedostatočne, pretože nereflektoval argumenty sťažovateľa uvedené v ústavnej sťažnosti. Ak však sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu podal proti uzneseniu okresného súdu neodôvodnenú sťažnosť, nemožno krajskému súdu pričítať na ľarchu, že určitým spôsobom nereagoval na v sťažnostnom konaní neprednesené argumenty. Aj keď sa v trestnom konaní o sťažnosti vykonáva (v zásade) univerzálny prieskum napadnutého výroku uznesenia a jemu predchádzajúceho konania *ex officio* (§ 192 ods. 1 Trestného poriadku), pre priznanie procesného úspechu ústavnej sťažnosti ako osobitného prostriedku na ochranu základných práv a slobôd je nevyhnutné každú jej námietku vyčerpať už v skoršom konaní (v okolnostiach aktuálneho prípadu pred krajským súdom), ak je také jej uplatnenie procesne možné. Inak povedané, úlohou sťažnostného orgánu aj napriek obsahovému posolstvu vtelenému do § 192 ods. 1 Trestného poriadku nie je nahrádzať aktivitu sťažovateľa smerujúcu k ochrane jeho základných práv a slobôd v procesných súradniciach trestného konania. Sankciou za túto pasivitu je s poukazom na judikatúru ústavného súdu (m. m. napr. III. ÚS 357/2024, IV. ÚS 313/2021) odmietnutie sťažnostnej argumentácie v časti namietajúcej nezohľadnenie určitých argumentov sťažovateľa krajským súdom (formulovaných až v ústavnej sťažnosti) s poukazom na § 56 ods. 2 písm. d) v spojitosti s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnej.

20. V súvislosti s námietkou rýchlosti rozhodovania všeobecných súdov o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu ústavný súd konštatuje, že táto námietka mala smerovať proti postupu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia. Tvrdenie o priet'ahu pri rozhodovaní o väzbe (nerešpektovanie požiadavky na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode) sa totiž v danom prípade týkalo postupu všeobecného súdnictva, a nie samotného rozhodnutia o väzbe. Hoci sťažovateľ poznamenáva, že v dôsledku nedostatkov v postupe pri rozhodovaní o väzbe mal byť práve napadnutým uznesením prepustený z väzby na slobodu, ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou akcentuje, že za dôvod na prepustenie obvineného (obžalovaného) z väzby na slobodu možno považovať takú situáciu, keď sa v trestnej veci riešenej väzobne nekoná zo strany orgánov činných v trestnom konaní s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. To znamená, dôvodom na prepustenie z väzby sú priet'ahy v konaní vo veci samej, ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuvádzal. Naproti tomu pomalé rozhodovanie o väzbe, resp. o jej ďalšom trvaní, spravidla nie je dôvodom na zrušenie väzobného rozhodnutia a prepustenie obvineného z väzby (m. m. napr. II. ÚS 576/2020).

21. Ak sťažovateľ opiera tvrdenie, že krajský súd ho mal napadnutým uznesením prepustiť z väzby na slobodu z dôvodu nedostatku efektívnosti väzobného konania okresného súdu, o uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Tost/7/2021 zo 14. apríla 2021 (ďalej len „uznesenie sp. zn. 1Tost/7/2021“; sťažovateľ uvádza nesprávnu spisovú značku 1Tdo/7/2021), tak ústavný súd podotýka, že závery vyslovené najvyšším súdom sú v kontexte skutkovej situácie sťažovateľa nepriliehavé. Najvyšší súd síce obvineného uznesením sp. zn. 1Tost/7/2021 prepustil z väzby na slobodu, avšak za okolností, ktoré boli vo viacerých smeroch odlišné.

22. Vo veci najvyššieho súdu sp. zn. 1Tost/7/2021 obvinený doručil žiadosť o prepustenie z väzby prokurátorovi 28. januára 2021, pričom prokurátor žiadosti nevyhovel a vec predložil na rozhodnutie súdu až po takmer dvoch mesiacoch (26. marca 2021). O žiadosti obvineného

bolo na prvom stupni rozhodnuté 1. apríla 2021. Markantná odlišnosť veci sp. zn. 1Tost/7/2021 od situácie sťažovateľa spočíva v tom, že najvyšší súd nezistil žiadnu objektívnu príčinu, ktorá by ospravedlňovala (čo i čiastočne) takmer dvojmesačnú pasivitu prokurátora. Ako vyplýva z uznesenia sp. zn. 1Tost/7/2021, prokurátor nemal žiadnu snahu vysvetliť, čo mu bránilo žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu urýchlene predložiť súdu. Povedané inak, kým v danej veci bol prieskum vyvolaný celkom nečinným prokurátorom, sťažovateľova situácia bola iná, pretože okresný súd nebol pasívny. Okresný súd postupoval v konaní aktívne a vyzval obhajcu sťažovateľa na doplnenie dôvodov (aj s určením lehoty a pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty). Ústavný súd nepopiera, že na samotné vyvolanie prieskumnej kompetencie nadriadeného orgánu postačuje aj podanie neodôvodnenej sťažnosti, avšak v zhode so závermi krajského súdu pripomína poslanstvo § 189 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého ak podáva sťažnosť obhajca za obvineného alebo vo vlastnom mene, musí byť sťažnosť zároveň odôvodnená. Keďže obhajca sťažnosť neodôvodnil, okresný súd mu uložil poriadkovú pokutu a opätovne ho vyzval na doplnenie dôvodov sťažnosti. Pretože aj táto výzva sa minula úspechu, okresný súd predložil sťažnosť na rozhodnutie krajskému súdu bez odôvodnenia. Ústavný súd len vo všeobecnosti dodáva, že obdobie, počas ktorého súd prvého stupňa vyčkáva na odôvodnenie sťažnosti, nemožno pričítať tomuto súdu. Sťažnostnému súdu má byť s ohľadom na predídanie komplikácií spojených s dodatočným predkladaním písomností predkladaný na rozhodnutie kompletný spis (m. m. napr. IV. ÚS 250/2024).

23. Ďalšia odlišnosť sťažovateľovho prípadu a uznesenia sp. zn. 1Tost/7/2021 tkvie v tom, že najvyšší súd prepustil obvineného z väzby na slobodu, akcentujúc aj skutočnosť, že obvinený sa nachádzal v tzv. kolúznej väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktorú najvyšší súd vyhodnotil ako „*najprísnejší typ väzby*“. Sťažovateľ, ktorý je v čase uplatnenia ústavnej sťažnosti už neprávoplatne odsúdený, je pritom stíhaný v tzv. preventívnej väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda z odlišného normatívneho dôvodu a v odchylnom trestno-procesnom režime.

24. V uznesení sp. zn. 1Tost/7/2021 napokon najvyšší súd poukázal aj na rozhodovaciu prax ústavného súdu, v zmysle ktorej nesprávny procesný postup pri rozhodovaní o väzbe nemôže sám osebe vyvolať pomínutie dôvodu na ďalšie trvanie väzby, a teda zakladať dôvod na prepustenie z väzby. Aspekt, ktorý podľa najvyššieho súdu odlišoval vec sp. zn. 1Tost/7/2021 od záverov ústavného súdu, bol ten, že kým v najvyššom súdom odkazovaných prípadoch vedených na ústavnom súde došlo k vysloveniu porušenia práv sťažovateľov v dôsledku nesprávneho postupu súdov, vo veci sp. zn. 1Tost/7/2021 nastal prieskum na strane prokurátora ešte pred predložením žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu súdu. Sťažovateľova námietka je teda skutkovo odlišná, pretože sa upína na postup súdu, ktorý, ako vyplýva z bodu 22 dôvodov tohto uznesenia, nebol pasívny.

25. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit ústavne relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). So zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti

ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť tejto časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť v tejto jej časti preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k námietkam recipovaným do bodu 4 odôvodnenia tohto uznesenia odmietol sčasti ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojitosti s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde a sčasti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V rozsahu námietky uvedenej v bode 5 dôvodov tohto uznesenia vyhodnotil ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, preto ju odmietol z dôvodu uvedeného v § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Robert Šorl
predseda senátu